

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem: Praha 7, Pplk. Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 15.7.2011 č.j. SPR-7292/10-22,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 15.7.2011 č.j. SPR-7292/10-22 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „žalovaný“), jímž bylo k rozkladu žalobce změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19.1.2011 č.j. SPR-7292/10-10 tak, že žalobci, jakožto správci osobních údajů dle § 4 písm. j) zák.č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), byla za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů uložena podle § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů pokuta ve výši 1.500,-Kč za porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobce v žalobě zrekapituloval skutkový stav a uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil, že v souvislosti se zpracováním osobních údajů Jana Urbana zveřejnil v období od 2.11.2010 do 24.11.2010 na svých webových stránkách na adrese <http://www.mzcr.cz/dokumenty/nove-informace-k-arbitrazi-se-spolecnosti-diag>

[human_3442_1513_1.html](#) Protokol o nahlížení do rozhodčího spisu ze dne 25.3.2010 (dále též „Protokol“). Protokol mj. obsahoval osobní údaje Jana Urbana - jeho jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo potvrzení o změně místa trvalého pobytu ze dne 11.1.2010. Dle správního orgánu I. stupně žalobce nepřijal taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití. Proto mu byla jakožto správci osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů uložena pokuta za porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, neboť se měl dopustit správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad.

Rozkladem napadené rozhodnutí žalovaný změnil tak, že žalobce výše uvedeným jednáním porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, čímž se dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč dle § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. Důvodem provedené změny byl odlišný právní názor žalovaného na zjištěný skutkový stav. Žalovaný výše uvedené jednání žalobce posoudil tak, že osobní údaje Jana Urbana jím byly zpracovány způsobem neodpovídajícím účelu, který mu v souvislosti s účastí v rozhodčím řízení vyplynul ze zvláštních právních předpisů.

Žalobce v žalobě namítal, že je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. Nezákonnost spatřoval v tom, že změnou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu žalovaný znemožnil podat ve věci řádné odvolání. Poukázal na § 90 odst. 3 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), které opravňuje odvolací správní orgán změnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy anebo je nesprávné. Žalovaný však dospěl k jinému právnímu názoru, a to, že žalobce svým jednáním neporušil povinnost dle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, nýbrž povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Žalobce zdůraznil, že neměl možnost vyjádřit se k nově zaujatému právnímu posouzení věci žalovaným, čímž mu byla způsobena újma a závažným způsobem byl zkrácen na svých procesních právech.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Shodně se žalobcem podrobně zrekapituloval skutkový stav.

Odmítl námitku nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně řádně zjistil, popsal a správně charakterizoval objektivní stránku jednání žalobce, pouze závěrem učinil nepřesnou právní kvalifikaci. Žalovaný ke změně právní kvalifikace v dané věci přistoupil v souladu s § 90 odst. 3 správního řádu. Konstatoval, že náležitě přihlédl k tomu, že jak za správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů, tak za správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, lze dle § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Dovožoval, že obě skutkové podstaty předmětných deliktů jsou z hlediska přísnosti rovnocenné. Provedenou změnou právní kvalifikace tak nedošlo k porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Jednalo se pouze o změnu „technické“ povahy, neboť totožnost skutku zůstala zachována.

Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že změnou právní kvalifikace skutku došlo ke zkrácení jeho procesních práv. Akcentoval, že žalobce po celou dobu správního řízení věděl

jaký skutek je předmětem řízení. Konkrétně se jednalo o pořízení kopie Protokolu, čímž došlo ke shromáždění osobních údajů Jana Urbana. Tyto bez souhlasu subjektu údajů či jiného právními předpisy uznaného důvodu žalobce zveřejnil na svých webových stránkách. Připustil, že měl žalobce informovat o svém záměru změnit právní kvalifikaci jednání. Nejedná se však o zásadní pochybení. Naopak tento postup odpovídá zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení.

Žalovaný žádal soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadení rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů v rozhodném znění ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 a 12 se nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění

- a) bezpečnosti České republiky,
- b) obrany České republiky,
- c) veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti,
- d) předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů,
- e) významného hospodářského zájmu České republiky nebo Evropské unie,
- f) významného finančního zájmu České republiky nebo Evropské unie, kterým je zejména stabilita finančního trhu a měny, fungování peněžního oběhu a platebního styku, jakož i rozpočtová a daňová opatření,
- g) výkonu kontroly, dozoru, dohledu a regulace spojených s výkonem veřejné moci v případech uvedených v písmenech c), d), e) a f), nebo
- h) činností spojených se zpřístupňováním svazku bývalého Státní bezpečnosti.

Podle § 4 písm. j) věta první zákona o ochraně osobních údajů pro účely tohoto zákona se rozumí správcem každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů správce je povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas.

Podle § 13 odst. 1 věta první zákona o ochraně osobních údajů správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů osobních údajů.

Podle § 45 odst. 1 písm. c) a h), odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů c) shromažďuje nebo zpracovává osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu [§ 5 odst. 1 písm. d), f) až h)], h) nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění

bezpečnosti zpracování osobních údajů (§13), (3) za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

Soud o věci uvažil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda je žalobou napadené rozhodnutí, v němž žalovaný změnil právní kvalifikaci skutku učiněnou správním orgánem I. stupně, nezákonné pro ztrátu možnosti žalobce podat proti němu odvolání.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že dne 2.11.2010 správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce v období nejméně od 2.11.2010 do 24.11.2010 zveřejnil na svých webových stránkách, na adrese http://www.mzcr.cz/dokumenty/nove-informace-k-arbitrazi-se-spolecnosti-diag-human-3442_1513_1.html Protokol, který obsahoval jméno, příjmení a datum narození Jana Kalvody a jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo potvrzení o změně místa trvalého pobytu Jana Urbana. Správní orgán I. stupně dospěl k názoru, že žalobce nepřijal taková opatření, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu k výše uvedeným osobním údajům, čímž porušil povinnost správce osobních údajů stanovenou v § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Proto správní orgán I. stupně dne 16.12.2010 vydal příkaz zn. SPR-7292/10-7, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 2.000,- Kč za spáchání správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů. Proti příkazu podal žalobce odpor a v řízení tak bylo pokračováno.

Po ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci byl žalobce správním orgánem I. stupně přípisem ze dne 3.1.2011 zn. SPR-7292/10-9 vyzván v souladu s § 15, § 36 odst. 3 a § 38 správního řádu, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí a nahlédl do spisu.

Dne 19.1.2011 správní orgán I. stupně rozhodl o uložení pokuty žalobci dle § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů ve výši 1.500,- Kč. Měl za to, že žalobce jakožto správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů spáchal správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů, kterého se dopustil tím, že zveřejnil osobní údaje Jana Urbana na své webové stránce na adrese http://www.mzcr.cz/dokumenty/nove-informace-k-arbitrazi-se-spolecnosti-diag-human-3442_1513_1.html. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že na webových stránkách žalobce došlo ke zveřejnění Protokolu pořízeného ze spisu rozhodčího řízení (vedeného žalobcem Diag Human SE proti žalované České republice – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, jehož předmětem řízení byla náhrada škody a poskytnutí přiměřeného zadostiučinění). Protokol mj. obsahoval osobní údaje Jana Urbana, a to jeho jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo potvrzení o změně místa trvalého pobytu. Došlo tak ze strany žalobce k neoprávněnému zveřejnění osobních údajů Jana Urbana prostřednictvím jeho internetových stránek, čímž byly tyto údaje vystaveny možnosti zneužití a byly zpřístupněny

neoprávněným osobám. Proto správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce jakožto správce údajů nepřijal taková opatření, aby k neoprávněnému přístupu k osobním údajům Jana Urbana nedošlo. Porušil tedy povinnost dle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.

Dne 24.1.2011 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozklad. Nesouhlasil se svým označením „správce osobních údajů“, neboť nezpracovával osobní údaje. Uvedl, že kopii Protokolu o nahlížení do rozhodčího spisu získal jakožto strana sporu v rozhodčím řízení. Žádný právní předpis neurčuje účel zpracování údajů získaných z dotčeného rozhodčího řízení. Namítal, že není ani správcem ani zpracovatelem osobních údajů dle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů, proto jej nelze sankcionovat za porušení povinnosti dle § 13 zákona o ochraně osobních údajů.

Rozkladem napadené rozhodnutí žalovaný změnil. Konstatoval, že žalobci v daném řízení svědčí postavení správce osobních údajů dle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů, neboť určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Pod pojem zpracování osobních údajů dle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů subsumoval i zveřejnění osobních údajů prostřednictvím internetu. Dovodil, že zveřejněním Protokolu s osobními údaji, které jako správce dříve spravoval, na svých webových stránkách, určil žalobce jak účel, tak prostředky konkrétního zpracování osobních údajů. Zdůraznil, že v okamžiku, kdy žalobce protokol umístil na své webové stránky, vybočil z účelu vymezeného žalobci právními předpisy a pro který původně s daty v protokolu disponoval. Od této chvíle osobní údaje Jana Urbana zpracovával způsobem, který neodpovídal zákonem stanovenému účelu. Dále dovodil, že právní kvalifikace provedená správním orgánem I. stupně nebyla správná. K předchozímu právnímu posouzení věci správním orgánem I. stupně uvedl, že z díky § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že se opatřením má zabránit různým formám zneužití osobních údajů, které by mohly nastat nebo nastanou jednáním osob odlišných od osoby správce nebo zpracovatele. V tomto případě však žalobce umístil protokol s osobními údaji na internet sám s cílem zveřejnit je. Takovéto jednání nelze posoudit jako porušení povinnosti zabezpečení. Naopak konstatoval, že zveřejněním Protokolu na webových stránkách začal žalobce zpracovávat osobní údaje Jana Urbana způsobem, který přestal odpovídat právními předpisy stanovenému účelu, tj. jeho zpracování bylo v rozporu s účelem, k němuž byly osobní údaje shromážděny. Taktéž vybočovalo z mezí stanovených v § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů, neboť pro něj neměl předchozí souhlas Jana Urbana a ani mu pro něj nesvědčil jiný z důvodů uznaných právními předpisy, jak jsou uvedeny v § 5 a v § 9 zákona o ochraně osobních údajů. Proto žalobce, který mimo původní zákonný účel cíleně zveřejnil Protokol s osobními údaji Jana Urbana, svým jednáním porušil povinnost založenou správci osobních údajů ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, tj. povinnost správce zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Jednání žalobce pak podřadil pod skutkovou podstatu správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Připustil, že povaha obou povinností stanovených příslušnými zákonnými ustanoveními je zásadně odlišná. Přesto, v případě změny právní kvalifikace v dané věci, s odkazem na princip zákazu *reformatio in peius* konstatoval, že pokud jde o určení přísnosti skutkové podstaty správního deliktu, tak jsou oba rovnocenné. Doplnil, že změna právní kvalifikace s ohledem na popis jednání žalobce učiněný správním orgánem I. stupně má spíše „formální povahu“. Správní orgán I. stupně jednání žalobce řádně popsal, závěry jen nesprávně posoudil. Konstatoval, že v důsledku učiněné změny právní kvalifikace nedošlo ke zkrácení práv žalobce, neboť měl možnost se ke skutku, který zůstal nezměněn, vyjádřit.

Žalobní námitka je důvodná.

Žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu změny právní kvalifikace jeho jednání původně zaujatou správním orgánem I. stupně. Tímto jej žalovaný zkrátí na jeho procesních právech, neboť mu znemožnil podat ve věci řádné odvolání.

Podle ustálené judikatury je správní řízení ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada znamená, že správní řízení tvoří v zásadě jeden procesní celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. Není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaném. Za situace, kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení neobstojí, je třeba zvážit, zda povaha věci připouští jeho změnu či zda není na místě jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k nápravě vad.

V tomto případě v důsledku překvalifikování právního posouzení věci žalovaným, došlo žalobou napadeným rozhodnutím ke změně jak výrokové části, tak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu lze změnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to jak ve výrokové části, tak v části odůvodnění. Zákon změnu výrokové části předpokládá buď formou jejího doplnění, nahrazení části jiným textem či vypuštěním části textu. Zákon stanoví pro změny rozhodnutí určité podmínky. Jednak nelze změnit rozhodnutí nebo jeho část, pokud by změnou rozhodnutí hrozila účastníku, kterému je ukládána povinnost, újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Důvodem této podmínky je dvojinstančnost správního řízení, když účastník řízení nemůže změnou správního rozhodnutí, která by byla v jeho neprospěch přijít o možnost proti takové změně brojit. Dalším omezením možnosti změny napadeného rozhodnutí odvolacím orgánem je dle § 90 odst. 3 správního řádu nemožnost změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy či jiným veřejným zájmem (zákaz *reformatio in peius*). Taktéž má odvolací orgán možnost změnit pouze odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2013 č.j. 6 As 134/2012 – 47 v němž se uvádí: „*Odvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004]. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení.*“ Jedná se o situaci, kdy odvolací orgán souhlasí s výrokem rozhodnutí orgánu prvního stupně a v rámci rozhodnutí o odvolání přidá na podporu napadeného rozhodnutí další argumenty nebo naopak některé argumenty v rámci svého odůvodnění vypustí (viz odborná literatura JUDr. Josef Vedral, PhD., Správní řád komentář, Bova Polygon, II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha, 2012).

V posuzovaném případě však nenastala žádná ze zákonem předvídaných možností odvolacího orgánu změnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak uvedeno výše žalovaný v důsledku změny právní kvalifikace skutku změnil jak výrok, tak odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Přičemž obrana žalobce v řízení o uložení sankce (pokuty) závisela na tom, co mu bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně kladeno za vinu. Navíc žalovaný ke změně odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupil za situace, kdy jeho výrokovou část nepovažoval za souladnou s právními předpisy ani za věcně správnou.

Dále soud přihlédl k tomu, že ke změně právní kvalifikace jednání žalobce došlo až v odvolacím řízení. Žalovaný před vydáním svého rozhodnutí ani žalobce neseznámil se svým

právním názorem odlišným od právního názoru správního orgánu I. stupně a ani mu neumožnil se k němu vyjádřit. Žalobce tak neměl možnost v rozkladu (ani poté) na tuto změnu reagovat a zvolit tomu odpovídající obranu. Dle názoru soudu nelze žalobci upřít možnost proti žalovaným učiněné změně žalobou napadeným rozhodnutí brojit. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2008 č.j. 2 As 20/2008 – 73 je konstatováno: „...v obou případech se totiž žalobkyni (tj. pachateli přestupku) ukládá povinnost něco vykonat, a proto by měla mít možnost bránit se proti takto uložené povinnosti řádným opravným prostředkem. Právo žalobkyně podat opravný prostředek však nelze pojímat zjednodušeně, jak činí stěžovatel, tedy jen jako „nástroj ke zhoršení postavení poškozeného“, neboť primárně jde o způsob, jímž se podatel odvolání snaží zlepšit především postavení své...“

Dle názoru soudu tak žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení. Zároveň překvalifikováním jednání žalobce došlo k porušení zásady *reformatio in peius*, a to přesto, že sankce byla uložena ve shodné výši. Uvedené mělo za následek zrušení žalobou napadeného rozhodnutí soudem, neboť soud považuje takovýto postup žalovaného za procesní vadu, zakládající nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Na základě výše uvedených skutečností soud podle ust. § 78 odst.1, 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková